

NATHALIE STRAGIER

ÇEVİRİ: DUYGU DALGAKIRAN

BÜYÜK TUHAF EV

ARKADAŞLARLA BİRLİKTE

ÜÇ ANAHTARLIK

Gabriel salonun ortasında ayakta durmuş, elindeki listeye bakıyordu. Birçok ismin üstünü çizmişti. Biraz sonra yeni bir aday gelecekti. Kanepede dimdik oturan Domi saatine baktı.

“İyi birini bulmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim,” diyerek iç geçirdi.

“Endişe etme,” dedi Gabriel güven veren bir sesle. “Başaracağız, bundan eminim.”

Ama doğruyu söylemiyordu. Çünkü Gabriel birkaç haftadır sadece tek bir şey düşünüyordu: Félix ve Charline

ile yaptığı anlaşma. Mesele şuydu: Üç arkadaş birlikte yaşamaya karar vermişti!

Bu öylesine bir heves değildi. Zorunluluklara bağlı olarak yapılmış, son derece mantıklı bir seçimdi.

Her şey Gabriel'in Félix'le tanışmasıyla başlamıştı. Félix, babası işsiz kalıp artık kirayı ödeyemediği için evini kaybetmişti. Sonuç olarak, Félix'in kesinlikle yaşayacak yeni bir yere ihtiyacı vardı.

Charline'in ise evinde problem yoktu ama onun da başka bir sorunu vardı. Annesi vaktinin çoğunu işte geçirmek durumundaydı ve biri küçük diğeri büyük iki kız kardeşinin günlük yaşamlarını idare etme sorumluluğu Charline'e yüklenmişti. Kız artık buna dayanamıyordu ve yalnız olmaktan bıkmıştı.

Gabriel'e gelince, vasisi Domi ile birçok boş odası olan büyük bir evde yaşıyordu. Ailesinin ölümünden beri orada sessiz bir hayat sürüyorlardı, hem de çok sessiz... Bu yüzden kesinlikle arkadaşla ihtiyacı vardı! Ayrıca burada tek başlarına yaşamak artık bütçelerini aşıyordu.

Şimdilik ne Gabriel'in vasisi Domi, ne Félix'in babası, ne de Charline'in annesi bu muhteşem fikirden haberdardı. Domi, Félix'in ailesiyle birlikte yaşamaya yönelik ilk girişimden çoktan vazgeçmişti. Dolayısıyla, evi bir

değil iki aileyle paylaşma düşüncesi incelikle hayata geçirilmesi gereken bir projeydi. Gabriel yetişkinlerin alışkanlıklarını değiştirmek için zamana ihtiyaç duyduklarını biliyordu. Son derece sabırlı ve becerikli olmaları gerekecekti.

Bu arada Domi iyi bir fikir bulduğunu düşünüyordu. Ona göre Félix'in ailesine oda kiralamak hiçbir zaman gerçekçi bir çözüm olmamıştı. Ama sağduyulu ve iyi yetiştirilmiş tek bir kiracıya tek bir oda kiralamak akla yatkındı. Bu yüzden küçük bir ilan vermişti. *"Bakımlı dairede kiralık oda. Eskinin cazibesi. Asansörlü, 5. katta. Aydınlık ve sessiz. Çarşı pazara ve ulaşımına yakın."* Domi bu kadar akıllı olduğu için kendini tebrik etti. İlan için ilk yanıtların gelmesi uzun sürmemişti.

Bugün Domi ve Gabriel adaylarla görüşüyorlardı. Fakat Domi'nin gerçekte olup bitenden haberi yoktu. Aslında Gabriel'in bir planı vardı: Domi'nin, Félix ve ailesinin gidişinden pişman olmasını sağlamak. Daha sonra da hem onların hem de -annesini ve kız kardeşleriyle birlikte- Charline'in gelişini kabul ettirmek.

"Biliyorsun," diye tekrarlardı Domi, "bu odayı herhangi birine vermek istemiyorum. Bu yüzden adaylarla mümkün olduğunca ayrıntılı bir mülakat yapmamız gerekiyor."

“Ben iyimserim,” diye yanıtladı Gabriel. “Yakında her şey çözüme kavuşacak.”

Domi, Gabriel’in gerçekte neyi kastettiğini bilmeden gülümsedi.

“Haklısın,” diye cevap verdi. “Sonunda uygun bir kiracı bulacağız.”

Tam o sırada kapı çaldı, Domi açmaya gitti.

“Merhaba,” dedi yeni ziyaretçi. “Oda için geldim.”

Genç adam kibar görünüyordu ve Gabriel hemen terdirgin oldu. Domi kibar insanları çok severdi. Kiracı adayı eski zamanlara ait gibi görünen öñü fırfırlı, acayip bir gömlek giymişti. Bu ona zarif bir hava veriyordu ama bu durum Gabriel’in hiç hoşuna gitmemiştir. Domi’nin onu sempatik bulmaması gerekiyordu.

“İçeri buyurun,” dedi Domi sevecen bir sesle.

Genç adam kanepeye yerleştikten sonra sorguya başladı.

“Size birkaç soru sormak istiyoruz. Çalışıyor musunuz?”

“Müzisyenim,” dedi genç adam.

“Ah, ne güzel,” diye heyecanlandı Domi.

Gabriel kaşlarını çatı. Her şey fazla iyi gidiyordu.

“Yoksa piyano mu çalışıyorsunuz?”

Böyle bir gömlekle, genç adamı piyano çalarken hayal edebilirdiniz. Parmakları tuşlarda gezinirken şöyle romantik bir melodi mesela... Yoksa flüt mü çalıyordu? Ya da arp? Domi onun büyüüne kapılmış gibiydi. Gabriel endişelendi.

“Piyano mu? Alakası yok,” diye yanıtladı genç adam gururla. “Ben bir hard rock grubunda davul çalıyorum.”

İşte bu çok ilginçti. Gabriel daha önce biraz hard rock dinlemişti. Hiç vakit kaybetmeden sordu:

“Bize şarkılarınızdan birini çalabilir misiniz?”

Ziyaretçi çok sevindi ve telefonunu çıkararak onlara bir kayıt dinletti. Gabriel daha ilk saniyelerde keyiften dört köşe oldu. Domi ise yüzünü buruşturdu. Gabriel’in tahminine göre, müzisyeni dışarı atmasını engelleyen tek şey terbiyeli biri oluşuydu.

“Çok orijinal,” diye yorumladı ağırbaşlılıkla.

“Peki ya oda?” diye sordu aday.

“Bir sürü başvuru var,” diye cevap verdi Domi sinsice. “Hepsini değerlendirmemiz gerek. Sizi sonra ararız. Belki.”

Genç adam biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde oradan ayrıldı. Günün geri kalanı sorunsuz geçti. Hiçbir aday mükemmel değildi ve Gabriel, Domi’nin hoşuna

gitmeyecek kusurları nasıl öne çıkaracağını biliyordu. Aslında bu şaşırtıcı derecede kolaydı. Gabriel vasisini çok iyi tanıyordu! Adaylardan biri çok dağınıktı, biri eve gece geç geliyordu, bir diğeri ise argo sözcükler kullanıyordu. Domi, her seferinde, Gabriel'in adaylarla ilgili fikrine katılmaktan başka bir şey yapamadı.

Sonunda listedeki son isme geldiler. Gabriel odaklanmaya devam etti. Gevşemenin sırası değildi.

Son aday, saçlarını maviye boyamış ve sağ burun deliğine minik bir halka takmış bir öğrenciydi. Tam da Domi'yi kızdıracak bir şey. Ne var ki genç kadın nazik ve eğlenceli birine benziyordu. Ama Gabriel onun adaylığının onaylanmasına izin veremezdi. Bir kez daha doğru soruyu sordu. Öğrenci şöyle yanıtladı:

“Ruh halime göre saç rengimi değiştiririm. Saçımı kendim boyuyorum. Beğendiniz mi?”

“Çok beğendim,” diye cevapladı Gabriel neşeyle. “Ben de denemek isterim.”

“Sana yıkanınca çıkan bir boya ayarlayabilirim,” diye önerdi öğrenci, sırf eğlence olsun diye.

Gabriel göz ucuyla Domi'nin ifadesine baktı. Gabriel'i şimdiden leylak rengi ya da turuncu saçlarla hayal ettiğine şüphe yoktu.

“Tabii ki vasiniz de kabul ederse,” diye ekledi öğrenci.

Ama çok geçti. Domi kararını vermişti bile. Bu aday da kendisinden öncekiler gibi başarısız olmuştu. Üstelik bu beş dakikadan kısa sürmüştü.

Gabriel ona kapıyı gösterirken nazikçe, “Özür dileirim,” dedi. “Umarım yakında başka bir oda bulursunuz.”

“Çok yazık,” diye yanıtladı öğrenci. “Odadan değil saçlarından bahsediyorum. Yeşil sana çok yakıştırdı.”

Ve gitti. Gabriel gülümsedi, böyle bir kiracıyla yaşamının eğlenceli olabileceğini düşündü ama hemen he-define odaklandı. Cebinde, parmaklarının arasındaki küçük tilki oyuncakının yumuşaklığını hissetti. Her şey yoluna girer girmez Charline’e vermeyi planladığı bir anahtarlıktı bu. Böylece herkesin kendine ait bir anahtarı olacaktı: Charline’e tilkili, Félix’e koalalı ve kendisi için de lamalı anahtarlık.

“Olmadı,” dedi Domi cesareti kırılmış bir halde. “Ne yapacağız?”

Domi çok geçmeden bariz olanın farkına varacaktı: En iyi çözüm, üç aileyi bu büyük evde bir araya getirmekti.